

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.826 van 21 juni 2001
in de zaak A. 49.257/VII-11.657.**

In zake : de n.v. DANCKAERT STORTBEHEER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

tussenkommende partijen :

- I. de gemeente ERPE-MERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. GHYSBRECHT,
kantoor houdende te AALST,
Leo de Bethunelaan 28.
- II. 1. Frans BOONEN,
2. Béni POLLET,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat J. CALLEBAUT,
kantoor houdende te AALST,
Binnenstraat 39/1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v.
DANCKAERT STORTBEHEER op 26 november 1992 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit
van de Gemeenschapsminister van leefmilieu en
huisvesting, houdende opheffing van het besluit van de
bestendige deputatie van de provincieraad van
Oost-Vlaanderen van 30 januari 1992, waarbij haar de
vergunning tot exploitatie van een klasse II-stortplaats

gelegen te 9420 ERPE-MERE (BURST), Gentsestraat 103, werd verleend;

Gelet op het arrest nr. 75.662 van 3 september 1998 waarbij de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangeduide lid van het Auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek van de zaak;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 30 november 1999 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de tweede en de derde tussenkomende partij;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij, van Advocaat Ph. GHYSBRECHT, die verschijnt voor de eerste tussenkomende partij, en van Advocaat J. CALLEBAUT, die verschijnt voor de tweede en de derde tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak werden weergegeven in het arrest nr. 75.662 van 3 september 1998;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van

"het Besluit van de Vlaamse Executieve van 20 februari 1991 houdende vaststelling van het plan voor de verwijdering van afvalstoffen voor de periode 1991-1995, en uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing aan beroepster de vergunning weigert voor het uitbaten van een stortplaats van klasse 2 op een gunstige geo- en hydrogeologische plaats, en daarbij zondermeer voorbijgaat aan de gunstige adviezen van de GOM Oost-Vlaanderen, de Dienst Natuurlijke Rijkdommen en Energie, het Bestuur Ruimtelijke Ordening, de Provinciale Dienst voor de Bescherming van het Leefmilieu, de buitendienst van het Bestuur Milieuvergunningen en OVAM.

En doordat, naast het argument van de vermeende strijdigheid met het gewestplan, in de bestreden beslissing enkel wordt geargumenteed dat een stortplaats slechts kan uitgebaat worden wanneer de ontginning is voltooid.

Terwijl met name in het advies van OVAM uitdrukkelijk gesteld werd dat de aanvraag volledig kaderde binnen de bepalingen van het Afvalstoffenplan van 20 februari 1991, en voldoende garanties bood om tot een gecontroleerde stortuitbating te komen, bemerkingen waarop in het bestreden besluit helemaal niet wordt geantwoord.

En terwijl het Besluit van de Vlaamse Executieve van 20 februari 1991 houdende vaststelling van het afvalstoffenplan 1991-1995, plan dat verordenende kracht heeft, uitdrukkelijk voorziet dat in hydrogeologisch veilige gebieden de bestaande klasse 2-stortplaatsen prioritair dienen uitgebouwd

te worden, en de stortplaats van Burst niet wordt vermeld onder de hydrogeologisch niet-veilige gebieden (afvalstoffenplan p.158).

En terwijl de dragende motieven van het bestreden besluit, zijnde enerzijds de vermeende incompatibiliteit met het gewestplan en anderzijds de noodzaak van een voltooide ontginning vooraleer een stort kan voorzien worden, volstrekt onafdoende zijn, enerzijds gelet op de verenigbaarheid met het gewestplan (middel 1), en anderzijds gelet op de overweging dat toch niet ernstig ontkend kan worden dat de ontginning en de uitbating van de stortplaats gezamenlijk en gefaseerd dienen te geschieden in onderscheiden delen van het gebied, zonder onverenigbaarheid.

En terwijl, gelet op de verschillende gunstige adviezen, het bestuur in het corpus van de beslissing zelf dient aan te geven waarom deze gemotiveerde adviezen niet werden gevolgd";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt als volgt :

"In de bestreden beslissing wordt verwezen naar deels gunstige (al dan niet voorwaardelijke), deels ongunstige adviezen en worden daarenboven op voldoende wijze de beweegredenen vermeld waarom de vergunning niet kan verleend worden zodat aan de verplichting tot motivering op genoegzame wijze is voldaan.

Evenmin zijn de bepalingen van het Afvalstoffenplan 1991-1995 geschonden nu de bestreden beslissing oordeelt de vergunning niet te kunnen verlenen wegens onverenigbaarheid met de bestemming van het gebied volgens het gewestplan en anderzijds omdat geen richtlijnen voorhanden zijn voor een milieuverantwoord grondstoffenbeleid.

Het gunstige advies van OVAM (dat hoofdzakelijk vanuit de 'afvalstoffenproblematiek' is gegeven) doet geen afbreuk aan de onverenigbaarheid met het gewestplan.

Het aangevoerde middel is derhalve ongegrond";

2.3. Overwegende dat de eerste tussenkomende partij doet gelden dat het bestreden besluit afdoende is gemotiveerd, dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het ongunstige advies van het hoofdbestuur milieuvergunningen, dat dit advies vooreerst de strijdigheid vermeldt van de gevraagde vergunning met het gewestplan, dat, voorts, uit dat advies blijkt dat zelfs met een

versnelde afvoer de stortactiviteit niet binnen de vijf jaar kan worden aangevangen, dat aldus aan de voorwaarde van Vlarem I dat tussen de vergunningsbeslissing en de in gebruikname maximum drie jaar mogen verlopen en dat anders de vergunning vervalt, niet kan worden voldaan, dat het bestreden besluit de overwegingen uit voormeld advies tot de zijne heeft gemaakt; dat zij ook nog opmerkt dat het Afvalstoffenplan slechts loopt van 1991 tot 1995;

2.4.

Overwegende dat de tweede en de derde tussenkomende partijen ook wijzen op het ongunstig advies van de afdeling milieuvergunningen; dat zij tevens aanvoeren dat de strijdigheid met het Afvalstoffenplan 1991-1995 niet is aangetoond, dat zelfs bij een versnelde leemontginning niet met storten kan worden begonnen binnen de vijf jaar en dat volgens Vlarem I de periode tussen de vergunningsbeslissing en het begin van de activiteiten niet meer dan drie jaar mag bedragen, op straffe van verval van de vergunning;

2.5. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat de opgelegde voorwaarden niet werden gemotiveerd in het licht van het Afvalstoffenplan 1991-1995, dat het bestreden besluit in strijd is met het Afvalstoffenplan door de vergunning te weigeren terwijl de site van Burst in het plan niet vermeld staat onder de hydrogeologisch niet veilige gebieden, zodat zij prioritair mag worden uitgebouwd, dat ook de OVAM zulks had begrepen en in haar advies bovendien oordeelde dat de aanvraag voldoende garanties bood om tot een verantwoorde en gecontroleerde stortuitbating te komen, dat de verwerende partij overigens zelf toegeeft dat de vergunning werd geweigerd omdat "geen richtlijnen voorhanden zijn voor een milieuverantwoord grondstoffenbeleid", dat aldus zomaar de vergunning werd geweigerd

i n w e e r w i l v a n d e
meervoudige en pertinente adviezen, die in het
bestreden besluit niet werden behandeld, laat staan
weerlegd;

2.6.1. Overwegende, wat de aangevoerde strijdigheid
met het Afvalstoffenplan 1991-1995 betreft -hetgeen als
een eerste onderdeel van het middel kan worden
beschouwd-, dat dit plan wat de bestaande klasse 2-
stortplaatsen betreft stelt wat volgt :

"Met betrekking tot de klasse 2-stortplaatsen moet
in een eerste fase rekening worden gehouden met een
verhoging van de aanvoer wegens een strenger beleid
op het vlak van klasse 3-stortplaatsen waar
heterogeen containerafval dient geweigerd te worden.

In een tweede fase dient ook rekening te worden
gehouden met een wijzigende samenstelling wegens
toenemende aanvoer van restfracties, onder andere van
huisvuilverbranding.

Dit heeft tot gevolg dat er minstens één klasse 2-
stortplaats per provincie operationeel moet zijn.

Onafhankelijk van de uitbating, moeten alle nieuwe
klasse 2-stortplaatsen toegankelijk worden gemaakt
voor alle aanvaardbare afvalstoffen, ongeacht de
plaats van herkomst binnen het Vlaamse Gewest. De
bestaande klasse 2-stortplaatsen, die gelegen zijn in
hydrogeologisch veilige gebieden, dienen prioritair
te worden uitgebouwd. Daarnaast dienen er in die
veilige gebieden nieuwe klasse 2-stortplaatsen te
worden opgericht, bij voorkeur door ombouw van
klasse 1- en klasse 3-stortplaatsen.

De huidige klasse 2-stortplaatsen die niet in
hydrogeologisch veilige gebieden gelegen zijn, dienen
bij voorkeur te worden afgewerkt tot onder andere een
aanvaardbaar landschappelijk geheel wordt bereikt.
Het betreft hier onder andere de stortplaatsen te
Malle, Meerhout, Olen, Maaseik, Dendermonde, Lubbeek
en Tielt-Winge";

dat daaruit blijkt dat het Afvalstoffenplan wel
prioriteit geeft aan de verdere uitbouw van bestaande
stortplaatsen in hydrogeologisch veilige gebieden, doch
dat het geenszins de verplichting oplegt om die stort-
plaatsen verder uit te bouwen; dat het Afvalstoffenplan
immers geen afbreuk doet aan de verplichting van de
vergunningverlenende overheid om de gevraagde vergunning

te beoordelen vanuit milieuhygiënisch oogpunt en om rekening te houden met andere eventuele reglementaire bepalingen; dat dienvolgens het in het advies van de OVAM gestelde dat de kwestieuze stortplaats is gelegen in een hydrogeologisch veilig gebied, de verwerende partij nog niet verplichtte om de gevraagde stortvergunning te verlenen; dat het middel in dit onderdeel niet gegrond is;

2.6.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in, wat een tweede onderdeel kan worden genoemd, nog volgende overwegingen uit het bestreden besluit bekritiseert :

"Overwegende dat het afvoeren van leem nuttig voor de plaatselijke steenbakkerij maar kan aanvaard worden op basis van een ontginningsplan dat de richtlijnen vastlegt voor een milieuverantwoord grondstoffenbeleid in het Vlaamse Gewest;

Overwegende dat dergelijke richtlijnen, behalve het louter inwilligen van de vraag van de betreffende nijverheid, niet voor handen zijn;

Overwegende dat zelfs met een versnelde ontginning en zonder een milieuverantwoorde exploitatie in het gedrang te brengen, de stortexploitatie ten vroegste binnen 5 jaar kan aanvangen;

Overwegende dat het bijgevolg niet aangewezen is een stortvergunning te verlenen";

2.6.2.2. Overwegende dat daaruit blijkt dat de stortvergunning niet werd geweigerd om reden dat de exploitatie van de stortplaats vanuit milieuhygiënisch oogpunt niet verantwoord was, hetgeen blijkens het gunstig advies van de OVAM inderdaad niet het geval was, maar dat zij werd geweigerd om reden dat geen ontginningsplan voorhanden is dat de richtlijnen vastlegt voor een milieuverantwoord grondstoffenbeleid in het Vlaamse Gewest, en om reden dat zelfs met een versnelde ontginning en zonder een milieuverantwoorde exploitatie in het gedrang te brengen, de stortexploitatie ten vroegste binnen vijf jaar zou kunnen aanvangen; dat met die redengeving de verwerende partij het standpunt van

het hoofdbestuur voor milieuvergunningen, verwoord in het advies van 26 augustus 1992 heeft gevolgd;

2.6.2.3. Overwegende, vooreerst, dat de vraag of klei op een milieuverantwoorde wijze kan worden ontgonnen, losstaat van de beoordeling van een aanvraag voor een stortvergunning; dat bij de beoordeling van de stortvergunningsaanvraag geen beoordeling moet worden gemaakt van de voorafgaande ontginning; dat de beoordeling daarvan moet gebeuren op het ogenblik waarop over de ontginningsaanvraag moet worden beslist; dat de stortvergunning slechts kan worden geweigerd om redenen eigen aan die stortactiviteit; dat voorts de vraag of de uitbating van de gevraagde inrichting, dus de aanvang van de stortactiviteiten, wel tijdig kon gebeuren, louter een vraag van uitvoering van een vergunning betreft; dat indien die uitvoering niet tijdig kan beginnen, daaraan eigen rechtsgevolgen zijn verbonden, zoals een eventueel verval van de vergunning; dat evenwel daarin geen reden kan worden gevonden om de stortvergunning te weigeren; dat het tweede onderdeel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting, houdende opheffing van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 30 januari 1992, waarbij aan de n.v. DANCKAERT STORTBEHEER de vergunning tot exploitatie van een klasse II-stortplaats gelegen te 9420 ERPE-MERE (BURST), Gentsestraat 103, werd verleend.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op negenduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig juni tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.